flere og flere Tillidshverv at røgte — at det faktisk ofte er Konen, der yder det største Bidrag til Arbejdet for Hjemmets Opretholdelse.

Der blev paa Mødet i København 20. September 1908 gjort en Bemærkning om Snekastning, som jeg her nævner som et Eksempel paa, hvor usikre vi Kvinder føler os overfor de Pligter, den kommunale Stemmeret fører med sig. Snekastningspligten er nemlig ikke afhængig af Valgretten men af Skatteydelsen (i Regelen lægges Ejendomsskylden til Grund ved dens Paaligning, ofte i Forbindelse med Folkeholdet). En Enke, der sidder med en Ejendom, har altsaa ligesaa godt skullet opfylde den Pligt, før som efter hun fik Valgret, og der kommer ikke til at paahvile en Mand flere Pligter i den Retning nu, end før hans Hustru var stemmeberettiget.

Men saa kommer den vigtigste Indvending fra Kvinderne: hvor skal vi faa Tid fra. Netop fordi Kvinden paa Landet er den store Medhjælp i Bedriften, som hun er, foruden at hun passer den indvendige Husgerning, ser det for mange saa uoverkommeligt ud. Jeg er vis paa, at mange alvorlige Kvinder sukker over den ny Pligt, der dér er lagt paa dem, fordi de føler sig segnefærdige under de Byrder, der allerede paahviler dem. Jeg ved imidlertid intet bedre Svar paa den Indvending end at citere en Udtalelse, som en Mand engang kom med under en Diskussion om Sagen: »Vi Mænd kan ikke være bekendt at tie stille til den Tale om, at Kvinderne ikke har Tid til at deltage i det offentlige Liv; husk, at for hver Kvinde, der tager fat, frigives der en Mand, og vi bør dog regne vort Arbejde for ligesaa værdifuldt som Kvindernes«. Jeg synes, den Udtalelse maner os Kvinder til Beskedenhed, for selv om der er Aar i mange Kvinders Liv — medens Barneplejen lægger Beslag paa hende — hvor hun næsten er uerstattelig, saa kommer der — for de fleste — Aar, hvor baade hun og hendes Børn vil have godt af, at hun ofrer noget af sin Tid og sine Tanker paa det Samfund, hvori hun lever.

Men hvad enten nu Kvinderne mener, de har Tid til at sidde i Sogneraadet eller ej, saa har de idetmindste nu *Pligten* til at afgive deres Stemme og til at interessere sig for det kommunale Raads Sammensætning, og *den* Pligt kommer de ikke udenom. Hver eneste Kvinde har, gennem Retten til at afgive sin Stemme ved de kommunale Valg, *sin* Del af Ansvaret for Kommunernes fremtidige Forvaltning.

»Adel forpligter«, véd De nok, og det bedste Adelspatent i vore Dage er Stemmesedlen med Retten til at bruge den baade i Kommune og Stat. Den første Ret har vi, brug den godt og dygtigt, saa kommer den næste sikkert hurtig efter.

Sjørup, den 18. Januar 1909.

Johanne Rambusch.

To Foredrag.

En fransk Visit. — Fru Jane Misme.

Det er et bemærkelsesværdigt Tidens Tegn, at den franskdyrkende Forening i København *Alliance Française,* der hidtil hovedsagelig har ofret sig en formaalsløs Selskabelighed, i Januar Maaned indbød en af de mest fremstaaende og mest sympatetiske franske Kvindesagskvinder til at holde et Foredrag.

Den franske »Feminist« Fru *Jane Misme,* Redaktrice af Ugebladet »La Française«, er en endnu ung, særdeles livfuld og indtagende Dame, hvis Besøg var saa meget desto mere interessant, som det omtrent faldt sammen med Miss *Sharps,* og saaledes gav god Lejlighed til at anstille Sammenligning mellem engelsk og fransk Kvindebevægelse.

Vi anvender udtrykkelig Ordet *Kvindebevægelse* som det mere omfattende Ord; hvad den specielle *Stemmeretsbevægelse* angaar, indrømmede Fru Misme. at den saa at sige ikke findes i Frankrig, og hun udtalte som sin personlige Mening, at det vilde være forhastet at rejse den allerede nu.

Det er altsaa ikke Frankrig, de danske Kvinder skal rette Blikket imod for at lære.

Set fra et dansk Synspunkt forekom de fleste af de Fremskridt, Fru Jane Misme omtalte, som noget, der ganske vist havde sin store Betydning, men som noget, der burde være sket for lang Tid siden. Fru Misme fremhævede saaledes med Stolthed, at nu var Pigebørnenes Undervisning overalt næsten lige saa god som den, Drengene fik, og hun fortalte, at nu endelig — efter 14 Aars Strid — havde franske Kvinder opnaaet to ivrig attraaede Rettigheder: Ret til at være fuldgyldigt Vidne under Civilprocesser og Ret for gifte Kvinder til at raade over Selverhverv. Disse Fremskridt var jo ikke i Stand til at imponere danske Tilhørere.

Fru *Misme* havde sikkert Ret, naar hun som de to største Hindringer, der i Frankrig stillede sig i Vejen for Kvindebevægelsen, anførte for det første det specielt franske Galanteri og for det andet den specielle Munterhed. Hun analyserede nærmere Galanteriet og viste, at det hovedsagelig bestaar i at vise Damerne alle de Opmærksomheder, de ikke bryder sig om og ikke har nogen Glæde af (»har De lagt Mærke til, sagde hun f. Eks., at det kun er i godt Vejr, at Herrerne rejser sig inde i Sporvognene for at tilbyde Damerne Plads; naar det regner, bliver de rolig siddende inde«), og hun erklærede derfor, at dette Galanteri ikke var mere værdifuldt, end at Damerne uden Resignation kunde give Afkald derpaa og forlange Ligeberettigelse i Stedet.

Og hvad den anden Anstødssten for Kvindebevægelsen — Munterheden — angaar, sagde Fru *Misme,* at det gjaldt om ikke at blive fornærmet eller højtidelig, naar man mødte den, men at bringe den paa sin Side ved Slagfærdighed og godt Humør. Det var allerede for en god Del lykkedes, paastod den franske Redaktrice, og med denne mægtige Bundsforvandte paa sin Side saa hun fortrøstningsfuldt Fremtiden imøde.

„Suffragetten" Miss Evelyn Sharp.

Miss Evelyn Sharp, der personlig har deltaget i de engelske Stemmeretskvinders »Krigsmethoder« har i denne Maaned gæstet København efter Indbydelse af »Dansk Kvindesamfund«.

Hendes Foredrag, der dels var en Forklaring, dels et Forsvar for de voldsomme Midler, en Gruppe af engelske Kvinder anvender overfor de genstridige Ministre, vil uden Tvivl bidrage til at klare mange af de Misforstaaelser, som gennem Pressens Meddelelser er blevne almindelige blandt Folk.

Miss Sharp forsikrede, at de engelske Suffragetter aldrig havde begaaet nogen for Kvinder nedværdigende eller lav Handling, men kun havde søgt at skabe Interesse for deres Kamp ved at anvende opsigtvækkende Methoder, da de efter et halvt Aarhundredes »stille« Arbejde mærkede, at de ingen Vegne kom. Saalænge de havde nøjedes med